

1 NOVEMBER 1928

No. 21

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Zie, ik zeg u, dat goddeloosheid nimmer geluk was.”

Boek van Mormon, Alma 41: 10.

WAT DE WERELD HET BOEK VAN MORMON VERSCHULDIGD IS. *)

Door Ouderling BRIGHAM H. ROBERTS
Van den Eersten Raad der Zeventigers.

Mijne broeders en zusters, in alle conferenties der Kerk, die ik bijgewoond heb, genoten wij, voor zoover ik mij herinneren kan, geen rijker geestelijk feest dan wij in deze conferentie gedaan hebben, en dit doordat de Geest des Heeren over Zijn dienstknechten uitgestort is.

Terwijl [President Ivins] zijn woorden besloot, flitste deze gedachte door mijn brein: O, wat zou de wereld gemist hebben, zoo het Boek van Mormon niet aan het licht gebracht ware!

Ik wenschte, dat ik voldoende tijd had om de dingen te bespreken, die voor de wereld verloren zouden zijn geweest, ware het niet voor het tevoorschijnbrengen van de Nephietische geschriften. Ik herinner mij, hoe ik in mijn jonge jaren met tegenstanders van het Boek van Mormon in aanraking kwam, die mij bijvoorbeeld voor de voeten wierpen, dat het geen aphorismen van eenig belang inhield, en dat het in dit opzicht in scherpe tegenstelling was met de Joodsche schriften. Ik hoop echter Uw aandacht te vestigen op enkele aphorismen, die van groote waarde zijn en de gewijde letteren verrijken. Daar is bijvoorbeeld die scherp-

*) Uit een rede, op 8 April 1928 in den Tabernakel te Salt Lake City gehouden.

gesneden gedachte: „Goddeloosheid was nimmer geluk”. 1) (Alma 41 : 10). Ik acht het moeilijk om een epigram te vinden, dat van meer belang is, of een waarheid, die de wereld beter moet beseffen.

Nog een: „Alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, Die alle dingen weet”. (2 Nephi 2 : 24). Een schoone uitspraak; en een verklaring van vertrouwen in Gods volmaakte kennis; en op die volmaakte kennis is gebouwd — en zij kan alleen op die volmaakte kennis gebouwd worden — volmaakte wijsheid. En die schoone verklaring wordt gevolgd door de vermelding van de groote waarheid, die ons het doel van God met betrekking tot het aardsche leven van den mensch duidelijk doet zien, en welker gelijke nergens, in Joodsche noch in Christelijke geschriften, noch in de wijsgeerigheden der menschen te vinden is: „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”. Dat is hetgeen God aan het bewerken is, en welk een prettige les van blijdschap en hoop is dit!

Hier is er nog een: „De Heer geeft geenszins bevelen aan de kinderen der menschen zonder hun den weg te openen, om die geboden te kunnen volbrengen”. (1 Nephi 3 : 7.)

Welk een troost geeft die verzekering aan U, die de verheven doeleinden Gods ten aanzien van deze Zijne schepping gaat verwerklijken! „God zal niets van de kinderen der menschen verlangen, tenzij Hij hun den weg opent om dat te volbrengen”. Nogmaals: Moroni, toen hij tot het eind van zijn verslag genaderd was, scheen bevreesd te zijn over het succes van zijn werk en toen hij het nog eens overkeek, en de zwakke punten erin opmerkte, was hij erg spijtig en hij schreef in hoofdzaak — en al deze aanhalingen zijn slechts in hoofdzaak — „Heere, de heidenen zullen spotten met onze onbekwaamheid in het schrijven”. En het antwoord van den Heere was: „De dwazen spotten, maar zij zullen treuren; en mijne genade is voldoende voor allen, die zich voor mij vernederen, zegt de Heere.” (Ether 12 : 26).

Geen gebrek aan Aphorismen.

Ik herinner mij, dat ik in vroeger dagen van mijn predikersloopbaan, toen ik op mijn eerste zending was, belangrijke ondervinding met die zinsnede heb opgedaan. Het lot wilde, dat ik een drie-daagsch debat aanging met iemand, die ervaren was in dat soort werk. Ik was slechts drie-en-twintig en bezat geen ervaring. Hij was vier-en-vijftig en had de reputatie dat hij al zijn tegenstanders van het podium had verdreven. Hij spotte erg met het Boek van Mormon en wierp deze zelfde vraag op, namelijk van deszelfs

1) Deze en volgende aanhalingen zijn niet woordelijk; zij zijn in substantie, d. i. zij geven den hoofdzakelijken inhoud der aangehaalde schriftuurplaatsen weer.

gebrek aan snijvendheid en korte, veelzeggende zinsneden, en hij daagde mij uit om iets naar voren te brengen, dat te vergelijken was met de scherpe, korte aphorismen uit de Bijbelsche geschriften. Ik heb hem verteld, dat ik er op dat oogenblik maar één wist, en dat was: „De dwazen spotten, maar zij zullen treuren”.

Ik weet niet goed hoe het hem na dat debat gegaan is, maar na een bespreking van drie dagen weigerde hij absoluut om met het debat voort te gaan, terwijl het in werkelijkheid maar half afgevoerd was, en ondanks het feit, dat hij tevoren elk tegenstander van het podium verdreven had. Hij had mij ook beloofd, dat ik de gelegenheid zou hebben om na ons debat over het Boek van Mormon zijn leer te onderzoeken, doch hij weigerde hierop in te gaan, en verliet het podium met een onvoleindigde taak te zijnen laste. Tusschen twee haakjes, laat mij zeggen — niet om te pochen, doch ter wille van Godes zegen, dien wij op onzen arbeid mochten smaken — dat wij onmiddellijk na die bespreking begonnen te doopen, en binnen twee maanden hadden we in die buurt een vertakking opgericht van meer dan zestig leden. De Heer heeft ons bij die gelegenheid zoo gezegd.

Goddelijke Troost en Verzekering.

„De dwazen spotten, maar zij zullen treuren”! En dan volgt deze rijkere uiting erop: „Ik, de Heere, geef den menschen zwakheid, opdat zij nederig zijn; en mijne genade is voldoende voor allen, die zich voor mij vernederen”.

Heeft u ooit in oogenblikken van beproeving of diepe smart de hand van een vriend zachtjes in de uwe voelen glijden, en door een zachten druk daarvan medeleven en broederlijke liefde gevoeld? Gelukkig heb ik enkele vrienden gehad, met wie ik zulk een ondervinding gesmaakt heb, zoowel mannen als vrouwen — herinneringen, die zich scharen onder de kostbaarste schatten mijner ervaring. Maar bij deze zinsnede: „Ik geef den menschen zwakheid opdat zij nederig zijn; en mijne genade is voldoende voor allen, die zich voor mij vernederen” — hierin, schijnt het mij, alsof ik de hand van God zachtjes in de mijne voel glijden, en alsof die mij de verzekering geeft dat er barmhartigheid zal zijn, dat er bereidwilligheid zal zijn, dat er aanmoediging zal zijn van Godswege. Hij zal niet vergeten, dat wij maar mannen en vrouwen „in de maak” zijn; en ofschoon nog niet volmaakt, toch wellicht volmaakt te maken — hetgeen het voornaamste is. In die uiting in het Boek van Mormon voel ik den rijkdom van Godes genade, en een verzekering van welslagen voor hem, die hongert en dorst naar gerechtigheid, want die zal ons gegeven worden.

Het Boek van Mormon is van gewicht, dank zij o.a. het feit, dat het enkele fouten verbetert, die in de wijsgeerige stelsels en godsdiensten der menschen geslopen zijn. Misschien ziet u in de Berg-

rede de meest volmaakte weergave van Gods wet aan den mensch. Zooals die rede in Mattheüs staat, is zij aanvechtbaar, tenminste op één punt; en dat is waar de Zaligmaker den menschen zonder eenige beperking — zoo schijnt het, volgens Mattheüs — aanraadt, om niet voor den morgen bezorgd te zijn, wat zij zullen eten, of wat zij zullen drinken, of waarmede zij zich kleeden zullen; en de Meester vestigt de aandacht op de leliën des velds, „hoe zij was- sen: zij arbeiden niet, en spinnen niet”. En toch was Salomo, in al zijn heerlijkheid, niet bekleed gelijk een van deze. Hij verwijst naar de vogelen des hemels, hoe zij onder de hoede van den Vader zijn, en Hij hen gadeslaat, en hoe er niet één ter aarde valt zonder dat Hij het weet. „Gaaf gij ze niet zeer veel te boven?”

Zij nu, die zich kanten tegen de leeringen van het Christendom, en die trachten om zelfs deze Bergrede te kleineeren, zeggen dat dit voorschrift, om niet voor den morgen bekommerd te zijn, geheel en al onuitvoerbaar is in het leven — dat, zoo de menschen allen zouden trachten te leven als de vogels, en hun kleeding te verkrijgen op de manier, waarop de bloemen getooid worden, het resultaat niet beschaving zou zijn, doch verwildering, zooals wij die bij de onontwikkelde menschenrassen aantreffen.

Volgens het Boek van Mormon heeft Christus op het Amerikaanse vasteland de Bergrede opnieuw onder Zijn volk uitgesproken. In het desbetreffende verslag (in het Boek van Mormon) lezen wij, hoe Hij zich bij de bovenaangehaalde zinsnede rechtstreeks tot Zijn Twaalf Discipelen wendde, wien Hij de autoriteit had gegeven om het Evangelie te prediken en de verordeningen daarvan te bedienen. Aan hen alleen richtte Hij dit gedeelte van Zijn toespraak. Zij moesten zich niet om de dingen van den morgen bekommeren, noch om de dingen van de wereld; want de Vader wist van te voren wat zij noodig hadden. En dan vermaant Hij hen om moed te putten uit Zijn verwijzing naar de vogelen des hemels en de bloemen in het veld, hoe zij gevoed en gekleed werden; en schenkt Hij hun de moedgevende verzekering, dat de Vader alzoo voor hen zorgen zou. Uit het feit, dat dit gedeelte der rede zich beperkte tot de Twaalf Discipelen op het westelijk halfroand, mag redelijkerwijs de conclusie getrokken worden, dat Hij dezelfde beperking maakte toen Hij de Bergrede in Palestina uitsprak.

Openbaring gestaafd.

... U moet mij toestaan, dat ik uw aandacht vestig op nog iets anders in de schriftelijke getuigenis van de westelijke vastelanden — in het Boek van Mormon n.l. — met betrekking tot Christus' wederopstanding. Welk een schoone getuigenis bevat dat boek van hetgeen [met Paschen] door alle Christenen gevierd wordt, namelijk de wederopstanding uit de dooden van onzen Heer de Christus! Hoe wèl worden de getuigenissen der Christelijke geschrif-

ten en der profetische gedeelten uit den ouden Bijbel gestaafd door die indrukwekkende verschijning van den Heere Jezus Christus aan de bewoners dezer westelijke wereld!

Na de verschrikkelijke verwoesting, door storm en orkaan en aardbeving, die het aanzicht van het land grootendeels wijzigde, ja, zelfs zoo, dat er bergen uit de vlakten oprezen, en bergen op hun fundamenten schudden, en verdorven steden, wier verwoesting God gelast had, bedolven werden; na de verschrikkelijke driedaagsche duisternis, die nog erger schijnt te zijn geweest dan de stormen en aardbevingen, en die gekristalliseerd is in de legenden van de oorspronkelijke bewoners van dit Amerikaansche vasteland — na dit alles werd door elkeen in het land een stem gehoord, uitroepende des Zaligmakers barmhartigheid en geneigdheid tot vergeven; uitroepende de waarheid dat Hij de Schepper der hemelen en der aarde was, dat Hij Zijn offeranden voor het bevrijden der menschen gebracht had.

Hierop, korten tijd na het bedaren van stormen, orkanen, wervelingen en aardbevingen, geschiedde de heerlijke verschijning van den Heere Jezus Christus, toen enkele personen in het Land Overvloed bij een tempel stonden, die aan verwoesting ontkomen was. Toen, terwijl zij zich verwonderden over de veranderingen, die in het land rondom hen waren teweeggebracht, en zij zich min of meer van hun eigen fouten herstelden, hoorden zij een stem, doch wisten niet vanwaar deze kwam noch wat zij zeide. Zij keken elkander aan en vroegen zich af, waar het vandaan kwam. Zij vernamen het voor de tweede maal, doch in het geluid was geen bepaalde mededeeling te hooren. Toen zij het geluid voor de derde maal hoorden, bemerkten zij, dat er iets gezegd werd, en dat iets was dit, en het deed hen beven van ontroering: „Ziet mijnen Geliefden Zoon, in wien Ik mijn welbehagen heb, in wien Ik mijn naam verheerlijkt heb — hoort gij hem”.

Ziende in de richting vanwaar die stem kwam, zagen zij een Mensch, heerlijk in elk opzicht, nederdalen in een wit kleed, en Hij kwam zoover, tot Hij bij hen op de aarde stond. Terwijl Hij Zijn armen uitstreckte — mij dunkt, het moet in treffende majesteit geweest zijn — zeide Hij tot hen: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, van wien de profeten getuigden dat Hij in de wereld komen zou. En ziet, Ik ben het licht en het leven van de wereld: en Ik heb uit dien bitteren beker gedronken, dien de Vader mij gegeven heeft, en heb den Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op mij te nemen, waarin Ik den wil des Vaders gedragen heb in alle dingen van den beginne”.

Hozanna den Allerhoogsten God!

Welk een goddelijke boodschap aan de wereld; een boodschap en getuigenis van den Christus; van het feit, dat Hij geleden had voor de zonden der wereld, van het feit, dat Hij uit de dooden was

verrezen, en nu voor hen stond, aangedaan met alle macht in hemel en op aarde, gekomen om geloof te planten in de harten van hen, die door hun strenge ervaringen beproefd waren, en die de overlevenden waren, omdat zij het meest waardig waren om te overleven! Aan hen schonk Hij ook het voorrecht van Thomas, om Zijn wonden in handen, voeten en zijde te aanschouwen. En als zij op die wijze hun geloof versterkt hadden, vielen zij op hun gelaat en riepen luide: „Hozanna, Hozanna aan den Allerhoogsten God!” En zoo aanbaden zij den verrezen Heer.

Zeg mij nu, in welke kerk of kathedraal in de wereld, in welke gewijde plaats, in welk oord onder de woonplaatsen der menschen, zal een Paaschvisioen van den Christus gezien worden, grootscher dan dit? En de wereld zou dit gemist hebben, zoo het niet geweest ware voor het voortkomen van het Boek van Mormon; en er zijn nog een honderdtal dezer heerlijke dingen, die met dat Boek gekomen zijn om de kinderen der menschen te verlichten, welke zaken alle verloren zouden zijn geweest, wanneer dit deel Amerikaansche schriftuur niet tevoorschijn ware gebracht.

En nu, O Heere Jezus, indien gij slechts kondet komen in het bewustzijn onzer zielen, zooals gij kwaamt in het visioen der vroegere Nephieten in het Land Overvloed, dan zouden wij instemmen met hun zang van lof en aanbidding, zeggende — „Hozanna! Hozanna! Gezegend zij de naam van den Allerhoogsten God!” En wij zouden evenals zij aan de voeten van Jezus vallen en Hem aanbidden! Amen.

PRESIDENT WILFORD WOODRUFF. *)

Profeet, zendeling en landbouwer.

Wilford Woodruff, de vierde president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd op den 1-en Maart 1807 te Farmington (nu Avon), Hartford Graafschap, in den Amerikaanschen staat Connecticut, geboren. Evenals zijn voorgangers in het Profetische Ambt der Kerk, stamde hij uit een geslacht stoere, vlijtige mannen en vrouwen. Zijn voorzaten waren onder de eerste kolonisten van Nieuw-Engeland. Zij onderscheidden zich eervol in den Amerikaanschen Vrijheidsoorlog, en droegen natuurlijkerwijs op hun nageslacht een vrijheidsliefde en bepaalde karaktertrekken over, die patriotten en martelaren vormen. Wilford Woodruff was in het bezit van deze bewonderenswaardige karakterkwaliteiten, en deze nog gekroond door een diep ontzag voor God en een sterk godsdienstig element in zijn wezen. Dit leidde hem reeds in zijn vroegste jeugd tot het overpeinzen van geestelijke zaken. Toch, ofschoon godsdienstig van nature, voegde

*) Les voor de Zondagsschool. — Eerste Middelbare Afdeling.

hij zich niet bij een godsdienstige richting vóór hij 26 jaar oud was, omdat hij er geen vond, wier leer en organisatie overeenstemde met de beschrijving, die er in het Nieuwe Testament van Christus' Kerk gegeven wordt.

Hij was zeer vlijtig. Zijn vader, Apek Woodruff, was molenaar, en Wilford hielp hem met het drijven der Farmingtonsche korenmolens. Terwijl hij nog jong van jaren was, bewees hij reeds in zijn denken en werken een man te zijn. Van 1827 tot 1832 leidde hij voor zijn tante de werkzaamheden in een korenmolen.

In 1832 voelde hij een sterken aandrang om naar Rhode Island (een Staat in het Oosten der V. S.) te gaan. Waarom wist hij niet, en daar hij reeds plannen had gemaakt om met zijn broeder naar Richland in New York te verhuizen, sloeg hij geen acht op de inspiratie om naar Rhode Island te gaan, doch verhuisde hij naar den Staat New York. Zij kochten een boerderij en een zaagmolen, en gingen het boeren- en molenaarsbedrijf uitoefenen. Op den 29-en December 1833, meer dan een jaar nadat zij Connecticut verlaten hadden, kwamen twee „Mormoonsche” Ouderlingen, n. l. Zera Pulsipher en Elijah Cheeney, in die stréken om te prediken dat een engel de aarde bezocht en het eeuwig evangelie teruggebracht had, en dat Joseph Smith een Profeet van den Heere was. Wilford en zijn broeder Azmon gingen naar de zendelingen luisteren en ontvingen onmiddellijk een getuigenis van de echtheid van hun boodschap; zij boden zich aan voor den doop. Wilford Woodruff werd op den 31-en December 1833 door Zera Pulsipher gedoopt. Broeder Woodruff vernam nu, dat toen hij den aandrang gevoelde om naar Rhode Island te gaan, er Ouderlingen in dien Staat aan het prediken waren, en zoo hij daarheen gegaan was, zou hij een jaar eerder de gelegenheid gehad hebben om het evangelie te hooren. Van den tijd van zijn doop tot zijn vertrek naar een betere sfeer heeft Wilford Woodruff steeds door een leven van toewijding aan de zaak des Heeren bewezen, dat hij dankbaar was om in dit tijdperk van de wereld te leven.

Wilford Woodruff begon met Zion's kamp de reis naar Missouri op den 1-en Mei 1834, welke tocht volbracht werd onder zeer moeilijke omstandigheden. Niettemin, door alle ondervindingen heen, die aan die reis verbonden waren, behoorde Wilford Woodruff, evenals Caleb en Jozua, tot hen, die den Profeet steunden, en nooit klaagden of murmureerden over beproeving of ontbering.

In den zomer van 1834 was Broeder Woodruff met Lyman Wight in Clay Graafschap, alwaar zij steenen hieuwen, koren maaiden, steenen bakten en anderlei zwaren handarbeid verrichtten. In dien tijd had hij een sterk verlangen om de wereld in te gaan en het evangelie te prediken, doch hij uitte zijn verlangen niet, opdat men hem niet als eerzuchtig beschouwen zou, daar zooiets aan zijn nederige, bescheiden aard geheel en al vreemd was. De Heere echter, kende het eerlijk verlangen zijns harten en op

zekeren dag, toen hij op straat liep, ontmoette hem een der leidende Ouderlingen van die streek, die ongeveer tot hem zei: „Broeder Woodruff, het is de wil des Heeren, dat u tot Priester wordt verordeneerd en op zending gaat”. Broeder Woodruff antwoordde: „Ik ben bereid”. Hij werd tot Priester verordeneerd en ging op zending naar Arkansas en Tennessee in den herfst van 1834. Op deze zending werd hij grof aangevallen door een afvallige, Akeman geheeten, die, toen Broeder Woodruff zijn huis verliet, woest op hem afkwam alsof hij hem letsel wilde toebrengen, doch plotseling dood aan zijn voeten neer viel. Deze gebeurtenis was Br. Woodruff getoond in een droom, ofschoon hij de volle beteekenis daarvan niet begreep voordat deze vervuld was.

Hij en zijn metgezel reisden te voet zonder buidel of male, en op hun reizen trokken zij door Jackson County in Missouri, waar het gevaarlijk was voor een Heilige der Laatste Dagen om zich te vertoonen. Zij werden vaak door de Voorzienigheid uit de handen van het gepeupel gered. Br. Woodruff's eerste poging om in het openbaar te prediken was in een taveerne, op een Zondag in December 1834. Hij was zeer vermoeid van een lange voetreis door modder en sneeuw, doch de menschen wilden hem hooren. Hij genoot de inspiratie van den Heiligen Geest en sprak met vrijmoedigheid en nadruk, getuigend van de herstelling van het Eeuwige Evangelie.

Op hun reizen raakten Br. Woodruff en zijn metgezel dikwijls den weg kwijt en waren zij genoodzaakt om door moerassen te trekken, en om kosten te sparen zakten zij sommige rivieren af in kleine kano's. Tusschen Little Rock (Arkansas) en Memphis (Tennessee) geraakten zij uitgeput terwijl zij een alligator-moeras overstaken. Broeder Woodruff's metgezel was gedwongen hem in het moeras alleen te laten, lijdend aan een hevige pijn in den rug. Hij (Wilford Woodruff) knielde in de modder neer en bad vurig; de Heere genas hem en hij zette verheugd zijn weg voort.

Met Ouderling Warren Parrish legde hij in 1835 meer dan zeshonderd mijlen in minder dan vier maanden af, terwijl zij elken dag het evangelie predikten. Zij doopten samen twintig personen. Ouderling Parrish verordeneerde Br. Woodruff tot Ouderling en droeg hem de zorg op voor de vertakkingen, die zij in Tennessee georganiseerd hadden. Voor het overige deel van 1835 moest Ouderling Woodruff alleen reizen. Totaal reisde hij in genoemd jaar 3248 mijlen, doopte 43 personen, organiseerde 3 vertakkingen en hield hij 170 vergaderingen. In Mei 1836 werd hij tot lid van het tweede Quorum Zeventigers verordeneerd.

Hij huwde op 13 April 1837 Phebe W. Carter en ontving enkele dagen daarna een merkwaardigen Patriarchalen zegen onder de handen van Patriarch Joseph Smith Sr., waarin veel van zijn toekomstig leven duidelijk werd voorgezegd.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

DE GRONINGSCH E CONFERENTIE.

Op Zaterdag 13 October j.l. ving deze conferentie aan met een zendelingenvergadering, waar de Ouderlingen getuigenis gaven en Zendingspresident John P. Lillywhite waardevol onderricht gaf.

Des avonds vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen uit het Groningsche district, benevens het Priesterschap, en werd aangevangen met het zingen van „Doe wat is recht”. Broeder W. van Komen opende met gebed, waarna „Werk, want de nacht komt dalen” werd gezongen.

Elk der aanwezige ambtenaren en ambtenaressen kreeg nu de gelegenheid om een verslag van zijn (haar) werk te geven en ook een getuigenis van het Evangelie uit te spreken. 15 Aanwezigen maakten hiervan gebruik.

Ouderling W. M. Chipman, Opziener der O. O. V. en Zondagscholen in Nederland, sprak over de noodzakelijkheid om samen te werken en talenten te ontwikkelen.

Ouderling H. Hansen, President der Groningsche gemeente, vertelde van de vele aangename dagen, die hij in die gemeente had doorgebracht. Hij moedigde de leden aan om standvastig te blijven in het Evangelie en om, bij wijze van spreken, een directen trein naar den Hemel te nemen en niet een, die bij elk stationnetje stopt.

Ouderling I. Z. Ward, President van het Groningsche district, bracht rapport uit over de werkzaamheden aldaar en gaf een sterke getuigenis.

Zendingspresident John. P. Lillywhite hield een aanmoedigende toespraak over het Priesterschap, en de plichten, die rusten op hen, die hetzelfde dragen. Op het belang van de Zustershulpvereniging werd den nadruk gelegd. Ook belichtte Spr. het verband tusschen het Priesterschap en deze vereeniging.

Na het zingen van „Wij danken U, Heer, voor Profeten” zond Br. W. A. van Komen Sr. een dankgebed op.

Nadat op den volgende Zondagmorgen de vergaderden lied 101 gezongen hadden, sprak Br. P. van Komen kort na tien uur het gebed uit. „Komt, hoort naar des Profeten stem” volgde. Ouderling I. Z. Ward sprak enkele welkomstwoorden en stelde vervolgens Ouderling D. R. van Kampen, President van het district Amsterdam, voor als eerste spreker. Deze uitte zijn dankbaarheid voor een kennis van het eenigst zaligmakend Evangelie en wijdde het overige deel van zijn toespraak aan het eerste beginsel van het

Plan van den Meester, n.l. geloof. Het geloof kan o.a. tot ontwikkeling gebracht worden door naar de prediking van Godes dienstknechten te luisteren en hun woorden ernstig te overdenken.

Ouderling L. L. Bishop, President van het district Zeeland, wees op de waarde van het zendingswerk. Wie de dienstknechten des Heeren verwerpt, zal eenmaal inzien Christus verworpen te hebben. Op het beoefenen van werkelijk geloof volgt berouw over verkeerde daden en een verbetering van levenswijze, en vergiffenis der zonden komt niet dan na het ondergaan van den doop met water en den Heiligen Geest. Spr. spoorde tenslotte de buitenstaanders aan om deze boodschap te onderzoeken.

Ouderling G. W. Esplin, President van het district Utrecht, besprak de vraag: „Waarheen moet ik mij wenden om de Ware Kerk te vinden?” De Profeet Joseph Smith heeft zich dezelfde vraag gesteld. Hij wendde zich tot God om raad, waarop hemelsche Personen hem verschenen en hem aanzegden, dat hij zich bij geen der toenmaals bestaande kerk-organisaties moest aansluiten, daar het alle louter-menschelijke instellingen waren; doch bij getrouwheid aan den Heere zou hij het instrument in Gods hand worden om een volledige kennis van het ware Evangelie tot de aarde terug te brengen. Spr. drukte den hoorders op 't gemoed om hun zonderlinge ideeën over onzen Vader en Zijn plan tot zaligheid te laten varen en de werkelijkheid te aanvaarden.

Een dubbel-kwartet zong op aangename wijze lied 106.

Ouderling W. M. Chipman, Opziener der O. O. V. en Zondagscholen in de Nederlandsche Zending, zeide, dat geen mensch op aarde in staat is om door eigen macht en bekwaamheid alleen God te leeren kennen of Hem te ontdekken. Alle menschelijke middelen daartoe zijn gedoemd om te falen. Om God te vinden of te leeren kennen heeft men Zijn openbaring noodig. Tenslotte vergeleek spr. een verklaring van de Godheid als gegeven door een zeker geleerde, met de leeringen daaromtrent van den Profeet Joseph Smith.

God wil, dat alle menschen gelukkig zijn. Dit kunnen zij worden door de zonden te verzaken en gehoorzaamheid aan het Evangelie te betoonen. Dit kan alleen door geloof. Aldus Ouderling J. V. Mc Grath, President van het Rotterdamsche district. Door het geloof hebben wij een getuigenis van het Evangelie, welke getuigenis wij verplicht zijn aan onze medemenschen uit te spreken. Wij behooren te streven naar volmaking door geestelijken groei, door geloof en werken. Door goed te zijn voor onze medemenschen kunnen wij Christus onze dankbaarheid toonen voor hetgeen Hij voor ons gedaan heeft.

Na het zingen van lied 67 eindigde Broeder T. Drenth met een dankbede.

Bij het begin van de namiddagvergadering weerklonk opgewekt „Komt, heil'gen komt!” Broeder J. Bos vroeg een zegen, gevolgd

door lied 141. Na het rondlezen van het H. Avondmaal werden de namen van de autoriteiten der Kerk voorgelezen, en gaven de leden door opsteken der handen blijk van hun gewilligheid om de genoemde ambtenaren en ambtenaressen te steunen in hun werk.

Broeder K. Woltjer was de eerste spreker. Hij weidde uit over autoriteit, die zoo noodzakelijk is om het Evangelie in waarheid te verkondigen en de verordeningen daarvan te bedienen. Spr. spoorde zijn gehoor aan tot getrouwheid in het doen van den wil des Heeren.

Broeder P. van Komen uitte zijn waardeering voor het Evangelie en sprak de hoop uit, dat allen door hun plichtsbetrachting de tweede komst van Christus met blijdschap tegemoet zouden zien.

Broeder P. J. Croese verklaarde naar deze conferentie te zijn gekomen uit een behoefte aan geestelijk voedsel. Wij leven in de dagen, dat er weer werkelijke Apostelen en Profeten zijn, ondanks het feit, dat de wereld hen niet als zoodanig erkent. Eenmaal zal men echter inzien, dat deze organisatie de Kerk van den Zaligmaker is.

De zusters A. W. Croese en J. van Komen zongen een schoon lied, geheeten: „What shall the harvest be?”

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending wees erop, dat de tijd snel nadert, wanneer de Zoon des Menschen het duizendjarig rijk zal inwijden. Het locale Priesterschap is verplicht om dit Evangelie te helpen verkondigen, opdat alle volken het mogen hooren en de gelegenheid krijgen om zich te beteren en te bekeeren van een dood geloof. Het locale Priesterschap moet zich bereiden tot grootere verantwoordelijkheden en hun kleederen bewaren voor het bloed hunner medemenschen, niet alleen door aan hen den waren weg te prediken, maar ook door voorbeeldig te leven. Het doode geloof zonder werken moet verdwijnen. Vele profetieën staan op het punt vervuld te worden, zijn wij bereid? Zij, die niet wederom geboren zijn hebben het Leven niet in zich om voort te strijden; zij hebben een gelegenheid laten voorbijgaan.

Waardeert het Evangelie, bereidt u voor op groote gebeurtenissen: verbetert uwe zwakheden, helpt elkander, want de tijd is kort!

Tot slot werd gezongen „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”. Broeder J. H. F. Lutmer zond een dankgebed op.

De avondvergadering werd ingezet met „Verlosser van Israël”. Ouderling L. L. Bishop bad om de leiding van 's Heeren Geest in deze bijeenkomst, waarna „Gij zijt mijn hoogste goed” gezongen werd. Na enkele inleidende woorden van Ouderling I. Z. Ward kreeg Ouderling H. Hansen, President van de Groningsche gemeente, het woord. Het voorbereidend werk, dat Johannes de Dooper vroeger verricht heeft, besprak hij. In deze laatste dagen heeft er wederom zulk een voorbereidingswerk plaats gevonden door Joseph Smith als een instrument in de hand des Heeren. Hij

kwam evenals Johannes de Dooper in den geest en het ambt van Elias, om Christus' tweede komst voor te bereiden. Petrus' vermaning, door hem op den dag van het Pinksterfeest gegeven, om n.l. zich te bekeeren, gedoopt te worden en den Heiligen Geest te ontvangen, geldt ook nu. Het Evangelie is onveranderlijk.

Ouderling I. Z. Ward, President van het Groningsche district, betoogde, dat Christus is gestorven voor alle menschen, om allen een kans op zaligheid te geven. Het eerste visioen van Joseph Smith en het voortkomen van het Boek van Mormon werden uiteengezet. Het Boek van Mormon is een tweede getuige (naast den Bijbel) van de goddelijke zending van den Zaligmaker en de waarde van Zijn Evangelieplan. Spr. spoorde allen aan om den goeden raad des Heeren op te volgen, opdat zij eens in de tegenwoordigheid van hunnen Hemelschen Vader mochten terugkeeren.

Het meergenoemde dubbel-kwartet zong „Cumorah”.

Zendingspresident John P. Lillywhite was de laatste spreker dezer conferentie. Wij gelooven in dezelfde organisatie van de Kerk als die welke in de eerste dagen der Christenen bestond. Er was geen verschil tusschen de leerstellingen, die de verschillende door Christus uitgezonden predikers verkondigden. Later kwamen er steeds meer mannen, die valschelijk beweerden van God geroepen te zijn, en langzamerhand verdrongen in het brein van de geloovigen valsche begrippen en voorstellingen de waarheid. Ook scheuringen en twisten waren hiervan het onvermijdelijk gevolg. Zoo ging allengs de kennis van 's menschen werkelijke afkomst teloor, en werd men onkundig van de verhouding tusschen den mensch en Zijn Hemelschen Schepper en Gods doeleinden met hem. Wij werden geschapen naar het beeld van den Heer van Israël, en indien wij alle geboden nakomen, zullen wij wederom naar Zijn beeld gevormd worden en Hem in vele opzichten gelijk worden. Menschen die deze punten van het grootsche Evangelie begrijpen, twisten er niet over en leven in vrede.

Na het zingen van „Zegenbede” dankte Ouderling W. M. Chipman den Allerhoogste voor den weldadigen geest en de heerlijke woorden, die men in deze conferentie genoten had.

Ontslagen.

Eervol ontslagen van werkzaamheid in de Nederlandsche Zending zijn de navolgende twaalf Ouderlingen:

L. L. Bishop, President van het district Zeeland; J. F. Steenblik, President van het Amsterdamsche district; D. R. van Kampen, opvolger van Ouderling Steenblik als President van het Amsterdamsche district; C. F. Berghout, President van het district Utrecht; Thijs Sipkema, Assistent-redacteur van „De Ster”; S. Springer, President van de Haagsche gemeente; C. Henrie, Ouderling Springer's opvolger als President van de Haagsche gemeente; T. J. Seeley, laatstelijk werkzaam in Amsterdam; H. Hansen, President der gemeente te Groningen; M. Webb, President der Schiedamsche gemeente; R. M. Black, President der gemeente te Haarlem; J. H. Millburn, President der gemeente te Rotterdam-Overmaas.

OP DES DUIVELS GROND. *)

Satan's gevangenen.

Het eindresultaat van een oorlog toont overwinnaars en overwonnenen; de verliezen omvatten dooden, gewonden en krijgsgevangenen. In het algemeen is het krijgsgevangene worden voor den dapperen soldaat, die weet dat hij voor het recht strijdt, een persoonlijke ramp, die hij het meeste vreest; vooral dan, wanneer de vijand wreed en verraderlijk is.

In den levensstrijd komen over het geheel overeenkomstige toestanden en categorieën voor. De gesneuvelde kan met eere zijn gevallen, voor den gewonde is kans op herstel, maar de krijgsgevangene is aan onzekerheid of vreeselijke zekerheid, vaak zelfs aan ontzetting ten prooi.

Wanneer iemand gevangen is genomen tengevolge van gewaagde nieuwsgierigheid, een zich roekeloos blootgeven, of door ongehoorzaamheid aan gegeven orders, moet hij de schande en het lijden dragen, welke op zijn gevangenneming volgen. Velen zijn gevangen omdat zij gedachteloos, opzettelijk of uitdagend den voet op des duivels grond hebben gezet, zonder dat zij daartoe genoodzaakt waren of er een gerechtvaardigde verontschuldiging voor hadden. De taak van den soldaat is: binnen de linie blijven totdat het bevel komt voorwaarts ten aanval te gaan om den vijand te verdrijven.

Tallooze flinke menschen hebben zich onbezonnen in de macht van den vijand overgeleverd, door gehoor te geven aan de verraderlijke uitnoodiging zich met de zonde in te laten. Zoo iemand is welkom in het vijandelijke kamp. Eerst is hij een bezoeker, maar vroeg of laat komt hij tot de ontdekking dat hij een gevangene is, en bovendien nog een deserteur uit het leger van vaderlandsliefde en eer.

De jonge man, vol hoop en veelbelovend, gaat eens een kijkje in de wereld nemen — alleen maar een kijkje nemen, zegt hij — en wordt overweldigd in de kroeg of het bordeel: een gevangene in de macht van een juichende, onbarmhartigen vijand.

Plechtig als een oordeel, doordringend als het geluid eener engelenbazuin, zijn de woorden des Heeren: „Een iegelijk die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde.” (Joh. 8 : 34). Wie kan zichzelf zooveel wijs maken, dat hij denkt dat hij een vrij man is, terwijl hij weet dat hij een slaaf is van lagere hartstochten, van verkeerde verlangens, van huichelarij en misdaad?

Het lot van den gevangene is even vaak het gevolg van negatieve zonde — van onachtzaamheid, onverschilligheid, gebrek aan activiteit — als van verkeerd geleide werkzaamheid en positieve over-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

tredding. De weigering om zich aan de voorgeschreven wetten en verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus te onderwerpen beteekent een uitnoodiging om door den aarts-vijand der zielen gevangen genomen te worden.

Gehoorzaamheid is een blijk van trouw, en hij, wien wij gehoorzamen, de leider, dien wij ons kiezen, is de meester die ons lot beheerscht, hetzij in vrijheid en gerechtigheid, of in de slavernij der zonde.

„Weet gij niet”, schreef Paulus, „dat wien gij uzelfen stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt, of der zonde tot den dood, of der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?” (Rom. 6 : 16.)

Dat het zeker is dat de vijand ons gevangen neemt, door onze passieve besluiteloosheid of daadwerkelijke schending der goddelijke wet, en dat de gevangen staat werkelijkheid is, wordt ons door een Hebreuwschen profeet van het Westelijk Vasteland, eeuwen vóór Christus' geboorte, als volgt duidelijk gemaakt: „Want het koninkrijk des duivels moet schudden, en zij die daartoe behooren, moeten noodzakelijk tot bekeering opgewekt worden, of de duivel zal hen binden met eeuwige banden en zij worden tot toorn opgewekt, en vergaan. Want ziet, te dien dage zal hij in de harten der menschen woeden en hen opwekken tot toorn tegen datgene wat goed is. En anderen zal hij bevredigen en hen sussen in vleeschelijke zekerheid, zoodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, Zion gaat vooruit en bloeit; alles is wel; en dus bedriegt de duivel hunne zielen en leidt hen met overleg ter helle, En ziet, anderen vleit hij en maakt hun wijs dat er geene hel is, en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want er is er geen. Dus fluistert hij in hunne ooren, totdat hij hen bindt met zijne vreeselijke banden, waaruit geene verlossing is.

Ja, zij zijn gegrepen door dood en hel, en dood en hel en duivel, en al degenen die daardoor gevat zijn, moeten staan voor den troon van God en geoordeeld worden naar hunne werken, vanwaar zij moeten gaan in de plaats die voor hen bereid is, een meer van vuur en zwavel, hetwelk eindeloze wroeging is.” (Boek van Mormon, 2 Nephi 28 : 19—23).

Uit het voorgaande en het volgende blijkt, dat de gevangenis van den duivel zich tot in de eeuwigheid uitstrekt en de plaats is voor hen, die geen burgers in het Koninkrijk der Vrijheid verkozen te worden.

„Want ziet, indien gij den dag uwer bekeering hebt uitgesteld, ja, tot den dood toe, ziet, gij zijt onderworpen geworden aan den geest des duivels, en hij verzegelt u als de zijnen; daarom heeft de Geest des Heeren zich aan u onttrokken, en heeft geen plaats in u, en de duivel heeft alle kracht over u, en dit is de laatste staat der goddeloozen.” (B. v. M., Alma 34 : 35).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

PRESIDENT WILFORD WOODRUFF.

(Vervolg van blz. 332.)

Op den 9-en Augustus 1838 ontving hij van Thomas B. Marsh de officieele mededeeling, dat hij met drie andere broederen door openbaring tot het Apostelschap was geroepen en een plaats in den Raad der Twaalven moest innemen. Hem werd verzocht om zoo spoedig mogelijk naar Far West te komen, en zich voor te bereiden om het volgende jaar met de Twaalven naar Europa te vertrekken, teneinde het Evangelie in Groot-Brittannië te gaan verkondigen.

Terwijl hij nog niet genezen was van een koortsaanval, begon hij op den 8-en Augustus 1839 zijn zending naar Engeland. Hij was gedwongen zijn vrouw ziek achter te laten, en bovendien, evenals alle gezinnen van de Twaalf Apostelen, in behoeftige omstandigheden. Na een tocht van vijf maanden, die afwisselend per diligence, te voet en per boot gemaakt werd, kwam hij op den 11-en Januari 1840 met de Ouderlingen John Taylor en Theodore Tuley te Liverpool aan. Staffordshire werd hem als arbeidsveld aangewezen. Veel succes had hij daar. In Maart van het daaropvolgende jaar dreef de geest des Heeren hem naar het Zuiden. Hij had meer dan genoeg te doen waar hij was, doch hij hoorde de stem van den Geest en gehoorzaamde. Hij begaf zich naar Worcester, waar hij den Heer John Benlow ontmoette, een rijke boer, die hem vertelde dat er in die streek zoowat zeshonderd menschen waren, vijf-en-veertig predikanten inbegrepen, die zich van de Wesleyaansche Methodisten hadden losgemaakt, teneinde onafhankelijk naar waarheid te zoeken. Zij bezaten verscheidene bedehuizen en noemden zich „De Vereenigde Broederen”. Ouderling Woodruff begon direct aan deze menschen de waarheid voor te leggen, zooals deze door God aan den Profeet Joseph Smith geopenbaard was, en getuigde als een Apostel van den Heer van de bediening van engelen en de volledige herstelling van het aloude Evangelie in deze laatste dagen. De prediking van Ouderling Woodruff ging niet vergezeld van de welsprekendheid of het handig argumenteeren, die den arbeid van sommigen kenmerken, doch er lagen een ernst in spreken en bewegingen, en een eerlijke, recht-door-zee-gaande, verheven eenvoud in zijn simpel verkondigen van de waarheid, vergezeld van den invloed van den Heiligen Geest, die al gauw een overtuiging brachten in het hart van hen, die oprecht naar waarheid zochten. Na acht maanden arbeidens, hoofdzakelijk door Ouderling Woodruff in Herefordshire, Worcester-shire en Gloucestershire, werden achttienhonderd personen tot de Kerk gebracht. Hiertoe behoorden de zeshonderd Vereenigde Broederen, op één na.

Na een zeer voorspoedige zending kwam Wilford Woodruff op den 20-en Mei 1841 weer in New York aan; zijn vrouw zag hij na een afwezigheid van twee jaren terug.

Op den 24-en Juli 1847 was hij een der 148 pioniers, die na een moeizamen tocht in de Salt Lake Vallei aankwamen. Hij genoot de eer om President Young, die ziek was, in zijn wagen de vallei in te rijden. In 1848 werd hij op zending gezonden naar de Oostelijke Staten, vanwaar hij in 1850 naar de Vallei terugkeerde, en in December van dat jaar werd hij tot lid van den senaat van den Provisioneelen Staat Deseret gekozen. Terwijl hij reeds in 1856 tot Assistent-Kerkgeschiedschrijver benoemd was, werd hij op de halfjaarlijksche conferentie der Kerk in October 1883 ondersteund als Kerkgeschiedschrijver en Algemeen Archivaris voor de Kerk.

Toen President John Taylor in 1880 in het Presidentschap der Kerk opvolgde, werd Ouderling Woodruff President van den Raad der Twaalf Apostelen, welke positie hij eervol bekleedde tot hij op 7 April 1889 President van en Profet, Ziener en Openbaarder voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd. In die functie deed hij veel voor de ontwikkeling van het Kerkschool-systeem; tot zijn dood was hij ook President van de Jonge Mannen O. O. V. in de geheele Kerk, en werd hij als zoodanig zeer bemind en geëerd door het jonge volkje.

In zijn laatste levensjaren leed hij aan slapeloosheid en ging hij nu en dan naar de kust van de Stille Zuidzee, waar hij beter kon slapen en weer aansterkte. Op een dezer bezoeken aan de kust verergerde zijn toestand en ontsliep hij vredig op den 2-en September 1898, op ruim 91-jarigen leeftijd. Zijn stoffelijk overschot werd naar huis gevoerd om daar aan de groeve toevertrouwd te worden. De lijkdienst in den grooten Tabernakel werd door vele duizenden menschen bijgewoond, die President Woodruff kenden en liefhadden als een Profet van den Allerhoogste, een nederig, eerlijk, rechtvaardig man van God.

ZENDINGSNIEUWS.

Een woord van medegevoel.

Het eervol ontslag en vertrek van Ouderling D. R. van Kampen, elders vermeld, komt zeer onverwacht. De oorzaak hiervan is het plotseling overlijden van zijn vader. Enkele dagen nadat Ouderling Van Kampen het ouderlijk tehuis verlaten had om naar Nederland op zending te gaan, stierf zijn goede moeder, en kort geleden ontving hij het bericht van zijn vaders dood, na ruim twee jaren ijverig in deze zending voor den Heere gewerkt te hebben. Alle Broeders en Zusters in Holland deelen zijn verdriet, doch vertrouwen dat de Hemelvorst hem een rijker deel Zijner aandacht zal schenken, als allerwaardigste vervanging der verloren ondersteun.

AANGEKOMEN.

Uit Zion zijn op den 14-en October j.l. aangekomen de volgende Ouderlingen: K. R. Judd; Don. M. Wakefield; John Westra en G. J. van Alfen. Zij zullen hier in ons land als zendelingen werkzaam zijn.

Ouderling Judd is geplaatst in Groningen; Ouderling Wakefield is naar Dordrecht verwezen; Ouderling Westra zal in Rotterdam-Overmaas zijn eerste zendingsondervindingen opdoen, en Ouderling Van Alfen gaat in Delft arbeiden.